

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BA

CUỘC TRANH LUẬN HAI PHE KIẾM, KHÍ

Bỗng nghe lão già phái Hành sơn nói:

- Nhạc huynh! Công việc nội bộ quý phái, đáng lý bọn tiểu đệ là người ngoài không nên chõ miệng vào. Nhưng Ngũ nhạc kiếm phái chúng ta đã liên minh với nhau, chia xẻ vinh nhục, vậy một phái nào cứ sử dụng không hay để đồng đạo giang hồ chê cười là bốn phái kia phải chịu nhục lây. Thế mà vừa rồi Nhạc phu nhân lại bảo bốn phái Tung Sơn, Hằng sơn, Thái sơn, Hành sơn không nên can thiệp vào việc người ngoài thì thật là vô lý.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói mấy câu này đã hơi yên lòng, miệng lẩm bẩm:

- Té ra họ cãi vã hàng nửa ngày trời vì vụ tranh chấp này chứ chưa hề động thủ. May được Lục sư đệ phi báo kịp thời mình về đến nơi chưa muộn.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Bành sư huynh nói vậy thì ra phái Hoa Sơn này xử sự không ra gì làm liên lụy đến thanh danh quý phái?

Lão già họ Bành phái Hành sơn tên gọi Bành Liên Vinh. Miệng lão nói không ưa can thiệp vào việc người ngoài mà thiệt ra bình sinh lão có tính hay lý luận những vụ chẳng dính líu gì đến lão. Chuyến này lão đến phái Hoa Sơn đã không phải là chủ nhân lại cũng chẳng phải là một nhân vật phái Tung Sơn chấp chưởng Ngũ nhạc minh kỳ, song vẫn quen thói nhiều lời lảm chuyện. Lão nghe Nhạc phu nhân nói vậy, liền cười lạt đáp:

- Tại hạ thường nghe đồn Ninh Nữ hiệp là "Thái thượng chương môn" phái Hoa Sơn, trước vẫn không tin, bữa nay được hội diện mới hiểu là danh bất hư truyền.

Nhạc phu nhân tức giận nói:

- Bành sư huynh đến Hoa Sơn, dù sao cũng là một vị tân khách, bữa nay tiểu muội không tiện sổ sàng. Có điều một tay nổi tiếng anh hùng phái Hành sơn tưởng không nên ăn nói hồ đồ như vậy. Mai đây có gặp Mạc Đại tiên sinh, tiểu muội sẽ thỉnh giáo y.

Bành Liên Vinh cười lạt hỏi mót:

- Vì tại hạ là khách nên Nhạc phu nhân không tiện sổ sàng. Giả tỷ nơi đây không phải là núi Hoa Sơn, chắc phu nhân đã vung kiếm lên chặt cái đầu tại hạ rồi. Có đúng thế không?

Nhạc phu nhân cũng không vừa, bà đáp:

- Cái đó tại hạ đâu dám. Phái Hoa Sơn đời nào dám lý luận đến việc nội bộ quý phái? Người bên quý phái mà đi câu kết với bọn ma giáo thì đã có Tả minh chủ phái Tung Sơn thanh trừng, tề phái bất tất phải dúng tay vào.

Phu nhân nói móc mấy câu này thì thật là đáo để. Vụ Lưu Chính Phong phái Hành sơn cùng trưởng lão ma giáo là Khúc Dương bị chết ở ngoài thành Hành Dương, bọn giang hồ đều biết do người phái Tung Sơn sát hại.

Sở dĩ Nhạc phu nhân nhắc tới vụ này một là để vạch vết hoen của phái Hành sơn, hai là mĩa mai Bành Liên Vinh không nghĩ tới mối thù sư huynh bị giết hại, lại đi phụ họa với phái Tung Sơn đến làm khó dễ vợ chồng bà.

Quả nhiên Bành Liên Vinh vừa nghe bà nói mấy câu này, lập tức biến sắc, lớn tiếng đáp:

Nhạc phu nhân! Từ xưa đến nay, phái nào chẳng có hạng đệ tử phản bậy? Bữa nay chúng ta đến phái Hoa Sơn chính là mục đích duy trì công đạo, giúp Phong đại ca thanh trừng bọn gian tà trong môn phái đó.

Nhạc phu nhân tay nắm chuôi kiếm dần giọng hỏi:

- Ai là bọn gian tà? Trượng phu Nhạc Bất Quần được người ngoài tặng cho ngoại hiệu là Quân Tử kiếm. Còn ngoại hiệu các hạ là gì?

Bành Liên Vinh thẹn đỏ mặt lên.

Nguyên ngoại hiệu lão là Kim nhãn điêu (con điêu mắt vàng) , những người võ lâm đều kêu sau lưng lão là "Kim nhãn ô nha" có ý chê lão lắm mồm lắm miệng khiến mọi người đều chán ghét. Cái ngoại bất nhã hiệu này tuy không ai dám gọi thẳng vào mặt lão, nhưng nó cũng đã lọt vào tai lão rồi.

Nhạc phu nhân nhắc tới chuyện này, dĩ nhiên không phải gọi lão là "Kim nhãn điêu" mà là "Kim nhãn ô nha".

Lão tức giận vô cùng lại lớn tiếng:

- Hừ! Quân tử kiếm ư? Trên hai chữ "quân tử" e rằng còn phải thêm vào chữ "Ngụy" nữa.

Lão bảo Nhạc Bất Quần là "ngụy quân tử".

Lệnh Hồ Xung nghe Bành Liên Vinh có ý nhục mạ vào mặt sư phụ mình thì không nhịn được nữa, nhưng hắn không biết lai lịch lão thế nào, liền quay lại hỏi Lao Đức Nặc:

- Lao sư đệ! Ngoại hiệu chàng cha này là gì?

Lao Đức Nặc đã có võ công trước khi vào làm môn hạ phái Hoa Sơn. Lão bồn tẩu giang hồ từ lâu, nên biết nhiều chuyện. Lão đáp:

- Lão là "Kim nhãn ô nha"!

Lệnh Hồ Xung ngoài sáng đường lớn tiếng gọi:

- Hạng nhãn ô nha! Lão có giỏi thì ra đây!

- Nhạc Bất Quần đã nghe tiếng Lệnh Hồ Xung cùng Lao Đức Nặc đối đáp nhau từ trước, lão tự hỏi:

- Sao Xung nhi lại xuống núi?

Lão liền lên tiếng quở trách:

- Xung nhi! không được vô lễ! Bành sư thúc từ xa đến đây là tân khách. Sao người dám hỗn xược, ăn nói không có đàng bậc chi nữa?

Bành Liên Vinh cảm tức, mắt dường tóc lửa. Vụ đại đệ tử phái Hoa Sơn là Lệnh Hồ Xung gây nên nhiều chuyện rắc rối ở trong thành Hành Dương, lão đã được nghe qua, liền lớn tiếng thóa mạ:

- Ta cứ tưởng là ai. Té ra là thằng nhỏ đã ngủ trong kỹ viện thành Hành Sơn. Quả nhiên dưới trướng phái Hoa Sơn đủ mặt nhân tài.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Phải rồi! Tại hạ ở trong kỹ viện thành Hành Sơn được quen biết với cô em họ Bành.

Nhạc Bất Quần quát lên:

- Người ... nói nhăng gì thế?

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ nổi giận không dám nói gì nữa.

Trong sảnh đường, lão già râu xanh phái Tung Sơn và Phong Bất Bình không nhận được tùm tùm cười.

Bành Liên Vinh đột nhiên xoay chân đá đến bình một tiếng khiến cho một mảnh cửa sổ bay đi. Lão không nhận được mặt Lệnh Hồ Xung liền trở vào bọn đệ tử phái Hoa Sơn quát hỏi:

- Vừa rồi tên súc sinh nào nói thế?

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn lặng yên không trả lời.

Bành Liên Vinh lại quát mắng:

- Mẹ kiếp! Vừa rồi thằng súc sinh nào đã nói láo?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Vừa rồi chính lão nói. Tại hạ làm sao mà biết được ai là súc sinh?

Bành Liên Vinh bị Lệnh Hồ Xung nhục mạ, giận quá bất giác gầm lên như sấm.

Câu Lệnh Hồ Xung nói: "Tại hạ ngủ trong kỹ viện thành Hành Sơn có quen biết một cô em họ Bành" thì còn sỉ nhục nào bằng.

Nên biết Bành Liên Vinh là người phái Hành Sơn, nguyên quán ở Hồ Nam, Lệnh Hồ Xung nói thế tức là bảo người nhà lão đi làm kỹ nữ. Còn câu hán nói "Tại hạ làm sao mà biết được ai là súc sinh?" thì mắng thẳng vào mặt lão như hạng cầm thú.

Ngũ nhạc kiếm phái đã liên minh, vậy Bành Liên Vinh là bậc tôn trưởng của Lệnh Hồ Xung. Thế mà lão bị kẻ dưới cãi vả hỗn xược thì còn nhẫn nại làm sao được?

Lão gầm lên một tiếng nhảy xổ về phía Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung thấy lão hăng quá, liền lui lại để tránh. Hắn toan rút kiếm chống cự thì đột nhiên bóng người thấp thoáng. Từ trong sảnh đường một bóng người vọt ra, ngân quang rực rỡ lại có tiếng loảng choảng. Dĩ nhiên bóng người này vọt ra để tỷ với Bành Liên Vinh. Người đó chính là Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân vừa nhảy ra, rút kiếm đỡ gạt, phản kích. Bấy nhiêu cử động liền một giây mà tư thức trông lại tuyệt mỹ. Cử động của bà tuy mau lẹ hết chỗ nói, song người ngoài coi vào lại thấy rất ung dung nhàn nhã, chỉ thấy đẹp mắt chứ không ra vẻ hoang mang hấp tấp.

Nhạc Bất Quần nói:

- Chúng ta là người một nhà, có điều chi thủng thẳng bảo nhau, hà tất phải động thủ?

Lão nói mấy câu này với một thái độ thản nhiên, rồi ung dung bước ra ngoài sảnh đường.

Tiện tay Nhạc Bất Quần rút thanh trường kiếm ở sau lưng Lao Đức Nặc nhẹ nhàng đưa tới rồi xoay chiều kiếm một cái. Đồng thời thanh trường kiếm của lão đã đề cả hai thanh kiếm của Bành Liên Vinh và Nhạc phu nhân xuống.

Bành Liên Vinh vận kinh lực vào cánh tay hất kiếm ngược lên, không ngờ chẳng nhúc nhích được tý nào. dĩ nhiên là không hất được thanh trường kiếm của NB đi. Lão tức quá mặt đỏ bừng lại vận động chân khí ...

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Ngũ nhạc kiếm phái chúng ta đã đồng khí liên chi thì khác nào người một nhà. Bành sư huynh chẳng nên chấp nhặt với bọn trẻ nít.

Đoạn lão quay lại mắng Lệnh Hồ Xung:

- Người ăn càn nói dở, sao còn chưa bồi tội với Bành lão bá?

Lệnh Hồ Xung nghe lời sư phụ không dám cưỡng lại, đành tiến tới khom lưng thi lễ nói:

- Bành sư bá! Đệ tử dui mắt, chẳng hiểu trọng khinh, thiệt chẳng khác con quạ đen thối tha cứ ngoác mồm ra mà kéo quang quác làm dơ bẩn đến danh dự cao nhân võ lâm, thiệt không bằng giống súc sinh. Bành sư bá đừng nóng giận nữa! Đệ tử không thoá mạ Bành sư bá đâu. Con quạ đen thối tha nó có kêu réo thì chúng ta để xuống dưới quần.

Hắn nhắc đi nhắc lại câu "Quạ đen thối tha", ai cũng hiểu là hắn thóa mạ Bành Liên Vinh. Người ngoài không sao nhìn được, nhất là Nhạc Linh San bật lên tiếng cười hình hích.

Nhạc Bất Quần cảm thấy Bành Liên Vinh vận kinh lực đến ba lần, liền tùm tùm cười nhắc thanh trường kiếm lên trả lại cho Lao Đức Nặc.

Bành Liên Vinh đột nhiên thấy áp lực không còn, tay kiếm của lão cũng bật lên theo. Bỗng nghe lách cách hai tiếng. Hai đoạn trường kiếm gãy rớt xuống đất. Trong tay lão cùng Nhạc phu nhân mỗi người chỉ còn lại một đoạn.

Bành Liên Vinh đang lúc gắng sức đối kháng với Nhạc Bất Quần vận động kinh lực quá mãnh liệt. Mảnh kiếm gãy vọt lên mạnh quá, xuyt nữa đập vào bên trán. May mà lão thu kinh lực về kịp, nhưng cũng phải một phen hoang mang luống cuống. Lão then quá mặt đỏ đến mang tai, liền lớn tiếng quát:

- Người ... người định hai người đánh một ...

Nhưng lão nghĩ tới thanh trường kiếm của Nhạc phu nhân cũng bị Nhạc Bất Quần phát huy nội lực thượng thừa đè gãy. Hiển nhiên Nhạc Bất Quần đã hạ thủ một cách rất ung dung, ai cũng thấy rõ là lão có ý ngăn cản hai bên bãi chiến, chứ không thiên vị bên nào.

Tuy nhiên, Nhạc phu nhân có bị chồng đánh gãy kiếm cũng chẳng sao, còn Bành Liên Vinh bị hạ như vậy thì nhục nhã vô cùng. Lão lắp bắp:

- Người ... người ...

Rồi đột nhiên dậm mạnh chân xuống đất, cầm thanh kiếm gãy chạy vọt xuống núi đi biến không ngoảnh cổ lại nữa.

Lúc Nhạc Bất Quần đè gãy hai thanh kiếm đã ngó thấy Đào cốc lục tiên đứng ở sau lưng Lệnh Hồ Xung. Tướng mạo sáu người này dị dạng khác thường khiến lão không khỏi ngạc nhiên. Lão liền chấp tay nói:

Sáu vị quang lâm núi Hoa Sơn, tạo hạ không kịp nghinh tiếp xin thứ lỗi.

Đào cốc lục tiên chỉ trở mắt ra nhìn lão, không đáp lễ cũng không trả lời. Lệnh Hồ Xung liền giới thiệu:

- Đây là sư phụ tại hạ, chủ môn phái Hoa Sơn...

Hắn chưa dứt lời, Phong Bất Bình đã lớn tiếng xen vào:

- Y là sư phụ người thì đúng, nhưng không phải chủ môn phái Hoa Sơn. Nhạc Bất Quần! Môn "Tử hà công" của người giỏi thật! Nhưng chỉ ỷ vào "Tử hà thần công" thì chưa chắc đã giữ nổi ngôi chủ môn phái Hoa Sơn. Ai cũng biết Hoa Sơn là một trong Ngũ nhạc kiếm phái. Đã là kiếm phái thì dĩ nhiên phải lấy kiếm làm chủ. Thế mà người lại đi luyện khí, như vậy là theo đường ma đạo rồi chứ không phải rèn luyện tâm pháp chính tông của bản môn.

Nhạc Bất Quần nói:

- Phong huynh nói câu này thật là quá độ. Ngũ nhạc kiếm phái đều sử dụng trường kiếm. Cái đó cố nhiên là đúng rồi. Nhưng bất luận môn phái nào cũng nghiên cứu về cách lấy khí chống kiếm. Kiếm thuật là cái học bên ngoài còn khí công là cái học trong người. Nội ngoại cùng rèn luyện thì võ công mới thành tựu được một chút. Theo lời phong sư huynh thì chỉ cần luyện kiếm thuật, nếu gặp phải tay cao thủ nội gia tất bị thất bại.

Phong Bất Bình cười nhạt nói:

- Cái đó chưa chắc. Cái tốt đẹp nhất thiên hạ chẳng gì bằng cửu lưu tam giáo, Y bocc tinh tướng, Tứ thư, ngũ kinh, Thập bát bàn võ nghệ đều tinh thông hết. Đạo pháp giỏi, thương pháp cũng giỏi. Cái gì chẳng muốn hơn đời. Nhưng thọ mạng con người có hạn làm sao mà luyện hết mọi môn được? Một người chuyên luyện một môn kiếm pháp còn khó đến chỗ tinh thâm thì làm sao có thể phân tâm để luyện nội công được? Cho nên người ta nói: Đồng thời tay trái vạch hình vuông, tay phải vẽ vòng tròn thì rồi chẳng ra hình thù gì cả. Đến vẽ hình vuông hình tròn cùng một lúc còn chưa xong thì nói chi đến chuyện đồng thời vừa luyện kiếm vừa luyện khí? Ta không bảo luyện khí là dở. Có điều phái Hoa Sơn chúng ta lấy kiếm thuật làm môn võ học chính tông còn ngoài ra Nhạc huynh muốn luyện bằng môn tả đạo gì chẳng được, dù là luyện công

phu Ma giáo, cũng không ai giữ nổi, huống chi là luyện khí? Nhưng người tầm thường vì tham lam muốn được nhiều món để đến nỗi hư hỏng võ công thì chỉ mình làm mình chịu chứ không có hại lớn. Hiện giờ Nhạc huynh đã chấp chương quyền hành phái Hoa Sơn mà đi vào nẻo tà thì để họa đến con em, di tộc mãi mãi.

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Để họa cho con em, di tộc mãi mãi, cái đó chưa biết thế nào.

Lão lùn đứng bên Phong Bất Bình hỏi:

- Sao lại chưa biết thế nào?

Người lão lùn tịt mà tiếng nói lại như chuông đồng. Lão rất ít lời, nhưng đột nhiên lão lên tiếng thì tưởng chừng đất lở trời long. Lão mới nói một câu mà mọi người đều giật mình kinh hãi.

Chỉ có Nhạc Bất Quần là luyện khí đến trình độ tinh thâm, nội lực hùng hậu, nên không biến đổi sắc mặt chút nào.

Lão già lùn đã thử công phu "Sư tử hống" này trăm lần đúng cả trăm. Nay lão không kinh động được Nhạc Bất Quần, thì ngấm ngấm bực mình, lớn tiếng hỏi:

- Người đã dạy cái đó cho bao nhiêu đệ tử đem ra ứng dụng sao còn bảo là không để họa cho con em, di tộc mãi mãi?

Mấy câu này đập vào màng tai mọi người. Ai cũng ù tai rất là khó chịu.

Nhạc Bất Quần mỉm cười, thản nhiên đáp:

- Thành huynh! Công phu "Sư tử hống" của Thành huynh nguyên là công phu nội gia thượng thặng trong cửa Phật. Nếu luyện công đến chỗ thành tựu thì chỉ một tiếng quát cũng đủ khiến muôn người phải ngã lăn ra vì uy lực nó ghê gớm vô cùng!

Lão lùn người họ Thành tên gọi là Thành Bất Ưu lấy nghĩa câu "nhân giả bất ưu" nhưng tính lão nóng như lửa chẳng nhân giả chút nào.

Lão nghe Nhạc Bất Quần nói mấy câu này thì trong lòng run lên tự nghĩ:

- Thằng cha này quả nhiên biết người biết của. Mình theo một vị thiền sư vô danh học môn công phu này mà hần cũng nhận ra được.

Nhưng chỉ thoáng qua lão lại nổi giận hỏi:

- Người bảo nội công ta không thuần thục và môn "Sư tử hống" chưa luyện được đến nơi, có đúng thế không?

Nhạc Bất Quần cười đáp:

- Tiểu đệ không dám. Có điều "Sư tử hống" là thần công của nhà Phật, muốn học được đến nơi đâu phải chuyện dễ dàng. Hiện nay ở đời những vị cao tăng hiểu được môn này một cách chân chính e rằng cũng chẳng được mấy người.

Lão nói câu này vẫn bình tĩnh ra vẻ người quân tử phong nhã nhưng kỳ thực lão có ý chê công phu của Thành Bất Ưu là tầm thường.

Thành Bất Ưu tính tình nóng nảy, nhưng cân não không xoay chuyển ý nghĩ được mau lẹ. Lão ngăn người ra một lúc rồi mới hiểu ý tứ lời nói của Nhạc Bất Quần.

Đột nhiên lão dùng dùng rút thanh trường kiếm ở sau lưng đánh soạt một tiếng rồi quát lớn:

- Phong sư huynh bảo người luyện công phu của bàng môn tả đạo không xứng đáng làm chủ môn phái Hoa Sơn. Ta coi cũng chẳng thuận mắt chút nào. Người tự động thoái vị đi hay là nhẹ không ưa lại ưa nặng, bắt người phải đánh đố.

Nhạc Bất Quần hỏi lại:

- Thành huynh! Phe "Kiếm tông" của các vị 30 năm trước đã ly khai bản môn, tự nhận không phải đệ tử phái Hoa Sơn nữa sao nay còn đến đây sinh sự? Giả tử các vị tự cho là công phu của mình tinh thâm thì cứ tự ý dựng ra môn phái để nở mày nở mặt trong võ lâm, đề bệ phái Hoa Sơn thì Nhạc mỗ bội phục. Bữa nay các vị chỉ bị bỏ lỡ miệng thì ngoài việc làm tổn thương đến hòa khí mọi người chẳng được lợi ích gì cả.

Thành Bất Ưu lớn tiếng nói:

- Nhạc sư huynh! Tại hạ và sư huynh không có thù oán với nhau, chính ra không nên để tổn thương hòa khí, chỉ vì sư huynh chiếm đoạt chức chủ môn phái Hoa Sơn lại dạy bọn đệ tử luyện khí chứ không luyện kiếm khiến cho thanh danh phái Hoa Sơn ngày một suy kém thì tội lỗi đó sư huynh không thể chối được. Thành mỗ đã là đệ tử phái Hoa Sơn chẳng thể tự thủ bàng quang mà không hỏi đến.

Lệnh Hồ Xung nghe mấy người đối đáp với nhau như vậy liền bụng bảo dạ:

- Té ra Phong Bất Bình cùng lão lùn này đều là đệ tử phe "kiếm tông" bản phái. Rõ ràng lúc bọn họ luyện công đã đi lầm đường mà còn đến trách móc sư phụ mình thì thật là đáng giận và đáng buồn cười!

Bỗng nghe Nhạc Bất Quần nói:

- Thành huynh! Vụ tranh chấp giữa hai phe "khí tông" và "kiếm tông" trong bản phái xảy ra từ lâu rồi. Ngày ấy hai phe tỷ kiếm trên Ngọc nữ phong đã quyết thắng bại và phân phải trái rồi. Việc này cách đây đến mấy chục năm. Câu chuyện cũ rích đó còn nhắc lại làm chi vô ích.

Thành Bất Ưu nói:

- Ngày ấy tỷ kiếm thua được ra sao có ai biết đâu? Nói tóm lại Nhạc huynh cướp ngôi chủ môn này một cách không minh bạch. Vì thế mà Tả minh chủ, thủ lĩnh Ngũ nhạc kiếm phái ban cờ lệnh xuống yêu cầu Nhạc huynh nhường ngôi.

Nhạc Bất Quần lắc đầu đáp:

- Tại hạ coi chừng trong vụ này có điều ngoắt ngoéo. Tả minh chủ xưa nay là người thâm việc rất minh mẫn, xét theo tình lý, chứ không khi nào xuống cờ lệnh một cách đột ngột yêu cầu phái Hoa Sơn thay đổi chủ môn.

Thành Bất Ưu trở vào cây cờ lệnh Ngũ nhạc kiếm phái hỏi:

- Chẳng lẽ cờ lệnh này còn giả được hay sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Cờ lệnh thì không giả nhưng nó cam không biết nói.

Lão râu xanh phái Tung Sơn đột nhiên xen vào:

- Nhạc sư huynh bảo chờ lệnh cầm, chẳng lẽ Thang Anh Ngạc này cũng cầm hay sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Không dám việc này rất quan trọng, tại hạ phải gặp mặt Tả minh chủ rồi mới quyết định được.

Thang Anh Ngạc tức lão già râu xanh hần học hỏi:

- Nhạc huynh nói vậy thì ra không tin lời Thang mô nói hay sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Không dám! Dù Tả minh chủ có ý ấy thật, nhưng lão gia chẳng thể chỉ nghe lời một bên đã truyền hiệu lệnh, mà còn phải nghe tiếng chuông của tại hạ nữa mới được.

Thành Bất Ưu nói:

- Sao còn lồi thoi hoài? Nói lui nói tới chẳng qua Nhạc huynh không chịu nhường chức chương môn có phải thế không?

Lão nói năm tiếng sau cùng thì "soạt" một cái, thanh trường kiếm đã rút ra cầm tay. Đến câu "Có đúng thế không" thì mỗi chữ đâm một nhát kiếm. Hết câu lão đã đâm bốn nhát.

Bốn chiêu này mau lẹ chưa lấy gì làm kỳ, song bốn kiếm phóng ra rất ác liệt lại là những chiêu thức khác nhau, thiết biến ảo hết chỗ nói. Nhát kiếm thứ nhất xuyên qua vạt áo mé vai tả Nhạc Bất Quần. Nhát thứ hai xuyên qua áo vai bên hữu lão. Nhát thứ ba đâm vào cạnh sườn mé tả và nhát thứ tư đâm vào cạnh sườn mé hữu. Bốn nhát kiếm chỉ xuyên qua vạt áo Nhạc Bất Quần thành tám chỗ thủng. Kỳ ở chỗ lưỡi kiếm đều lướt qua bên da thịt Nhạc Bất Quần chứ không chạm vào người lão chút nào. Thủ pháp đã mau lẹ chiêu thức lại kỳ diệu, đích nhắm càng chuẩn xác. Nếu không phải là tay kiếm thuật phi thường thì không tài nào có những chiêu tuyệt diệu này.

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn thấy vậy đều cả kinh thất sắc. Chúng nghĩ bụng:

- Bốn chiêu kiếm này đều là kiếm pháp của bản phái, thế mà trước nay chưa từng thấy sư phụ sử đến bao giờ. Những tay cao thủ phe "kiếm tông" quả nhiên không phải tầm thường.

Nhưng bọn Thang Anh Ngạc, Phong Bất Bình lại rất bội phục Nhạc Bất Quần. Họ thấy Thành Bất Ưu đâm bốn nhát kiếm mà nhát nào cũng lợi hại khủng khiếp có thể sát hại Nhạc Bất Quần dễ như chơi. Dĩ nhiên bốn chiêu này tỏ ra kiếm pháp của Thành Bất Ưu rất tinh thâm. Nhưng Nhạc Bất Quần vẫn mỉm cười thản nhiên chịu đòn thì công phu hàm dưỡng này không phải người thường có thể bì kịp. Hơn nữa Thành Bất Ưu lên núi Hoa Sơn đã nói rõ muốn đoạt chức chương môn, thì dù con người trấn tĩnh đến đâu cũng chẳng thể không đề phòng đối phương hạ sát thủ. Thế mà Nhạc Bất Quần không chống đối mà cũng không né tránh, thản nhiên tiếp thụ bốn kiếm như không có chuyện gì, tưởng chừng hễ Thành Bất Ưu mà có ý hạ hại thì tự nhiên lão sẽ có cách đối phó. Nếu trong thời gian khe chừng sợi tóc mà lão vẫn có thể tùy thời ra tay bảo vệ thân mình cùng khắc chế đối phương thì võ công lão còn cao thâm hơn Thành Bất Ưu nhiều. Tuy lão chưa động thủ, song uy thế cũng đủ trấn áp thì chẳng khác gì đã ra tay thủ thắng.

Trong lòng Lệnh Hồ Xung đã yên trí không lo bốn nhát kiếm vừa rồi. Những nhát kiếm này tuy kỳ dị nhưng hắn đã nhớ hết vì đó chính là những tuyệt chiêu của phái Hoa Sơn đã khắc trên đồ hình ở vách đá hậu động. Nguyên nó chỉ có hai chiêu mà Thành Bất Ưu đã biến hóa thành bốn chiêu khác hẳn nhau tưởng chừng như những chiêu số vong biệt. Hắn nghĩ thầm:

- Hai chiêu này có chi là lạ, mà xem ra lão lấy làm đặc ý lắm.

Bỗng nghe Nhạc phu nhân nói:

- Thành huynh! Chắc trượng phu nghĩ tình các vị ở xa tới mà đây là khách nên mới nhường nhịn. Thành huynh đã đâm thủng áo y bằng bốn chiêu kiếm, mà còn không biết điều thì phái Hoa Sơn dù tôn trọng khách đến đâu cũng không nể nữa.

Thành Bất Ưu rất tự phụ về bốn nhát kiếm của mình, tuy Nhạc Bất Quần đứng ngang nhiên không nhúc nhích với một thái độ rất đáng phục, nhưng lão thấy Nhạc phu nhân lộ vẻ kinh hãi thất sắc, hiển nhiên đã bị kiếm pháp của lão trấn áp thì không khỏi nổi lòng cao ngạo đáp:

- Nhạc phu nhân! Phu nhân nói cái gì nhường nhịn khách phương xa lại? Bây giờ nếu phu nhân phá được bốn chiêu này của Thành mỗ thì Thành mỗ lập tức ngoan ngoãn xuống núi, không dám đặt chân lên ngọn Ngọc nữ phong này nữa.

Lão là người biết nhiều hiểu rộng, tuy có ý tự phụ về kiếm pháp tinh thâm của mình, nhưng thấy Nhạc Bất Quần bình tĩnh phi thường nên không dám khiêu chiến với y. Lão cho Nhạc phu nhân là hàng nữ lưu, cứ khiêu chiến với bà ta là không có điều gì đáng lo. Hắn định nói khích cho bà ra tay để kiếm chế được bà rồi nhân đó có khi Nhạc Bất Quần đâm ra úy kỵ mà chịu khuất phục, hay ít ra cũng làm kiếm pháp của y rối loạn thì Phong Bất Bình đường thừa cơ thủ thắng.

Lão chống kiếm nói tiếp:

- Nào xin mời Nhạc phu nhân! Ninh nữ hiệp là một tay cao thủ phe "khí tông" phái Hoa Sơn thiên hạ đều biết tiếng bữa nay Thành Bất Ưu ở phe "kiếm tông" muốn lãnh giáo về khí công của Ninh nữ hiệp.

Thành Bất Ưu nói câu này tỏ ra muốn cho hai phe "kiếm tông" và "khí tông" phái Hoa Sơn lại mở cuộc tỷ đấu.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI TƯ

LỤC TIÊN XÉ XÁC THÀNH BẤT ƯU

Nhạc phu nhân tính khí hãy còn cương cường nóng nảy hơn chồng nhiều. Bà thấy Thành Bất Ưu lần át uy hiếp không thể nhịn được nữa liền rút thanh trường kiếm đánh soạt một cái. Bà chưa kịp lên tiếng thì Lệnh Hồ Xung đã cướp lời:

- Bẩm sư nương! Phe "kiếm tông" đã luyện công đi vào đường rẽ thì tỷ đấu với võ học chính tông của bản môn thế nào được? Sư nương hãy để cho đệ tử đấu với Thành sư bá. Nếu khí công của đệ tử chưa luyện được đến nơi khi đó sư nương sẽ phát lạc sư bá cũng chưa muộn.

Hắn chẳng chờ Nhạc phu nhân có ưng thuận hay không đã vọt người ea đứng chắn trước mặt bà. Tiện tay hắn vớ cái chổi cùn dựa ở bên tường. Hắn vung chổi cùn lên nhìn Thành Bất Ưu nói:

- Thành sư phó! Sư phó đã không phải là người trong sư môn nữa mà tại hạ cứ xưng hô sư thúc, sư bá gì gì hoài thật là miễn cưỡng. Bây giờ nếu sư phó ra khỏi đường mê muội trở về qui đầu bản môn, biết đâu chẳng được sư phụ tại hạ ưng thuận thu nạp. Trường hợp được tề sư phụ thu nạp, sư phó phải tuân theo qui củ bản môn là ai vào cửa trước làm anh. Vậy lão hãy kêu ta một tiếng "sư huynh" đi! nào xin mời!

Hắn vừa nói vừa xoay ngược cán chổi trở vào Thành Bất Ưu.

Thành Bất Ưu nổi giận quát mắng:

- Thằng lỏi thói tha kia! Sao dám ăn nói càn dỡ? Mi mà chống đỡ được bốn nhát kiếm vừa rồi thì Thành Bất Ưu này sẽ bái mi làm thầy.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Ta không thu nạp lão làm đồ đệ đâu...

Hắn chưa dứt lời thì Thành Bất Ưu đã thét lên:

- Rút kiếm ra mà hứng lấy cái chết .

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lúc chân khí đã nổi lên thì cây cỏ cũng thành lợi kiếm. Hà tất phải dùng kiếm mới đối phó được với mấy chiêu mèo què của Thành huynh?

Thành Bất Ưu cười gằn nói:

- Giỏi lắm! Mi đã nông cuồng tự đại thì đừng oán ta ra tay tàn nhẫn!

Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân vốn biết võ công Thành Bất Ưu cao thâm hơn Lệnh Hồ Xung rất nhiều. Chiếc chổi cùn phồng có ích gì , khác nào tay không chống với kiếm báu, nguy hiểm vô cùng. Lão vội quát lên:

- Xung nhi! Hãy lùi ra ngay!

Nhưng ánh bạch quang lấp loáng. Thành Bất Ưu đã phóng kiếm đâm tới Lệnh Hồ Xung.

Quả nhiên lão sử chiêu thứ nhất mà vừa rồi lão đã phóng ra đâm Nhạc Bất Quần. Sở dĩ lão không biến đổi chiêu thức một là mấy chiêu này đều là tuyệt chiêu lão sử dụng rất tinh thực, hai là lão đã nói trước như vậy, ba là lão sử chiêu cũ cho đối phương có đường chuẩn bị, để mọi người biết hai bên cùng có lợi, chứ không phải là mình lão chiếm lấy tiện nghi vì trong tay cầm binh khí.

Lệnh Hồ Xung ngỏ lời khiêu chiến với Thành Bất Ưu, hắn đã nghĩ tới cách chiết chiêu theo đồ hình khắc trên vách đá trong hậu động. Trong đó người ta toàn dùng những binh khí kỳ lạ để phá kiếm. Nếu hắn sử kiếm mà môn "Độc cô cửu kiếm" lại chưa luyện thành thì không nắm chắc được phần thắng. Hắn liền sử dụng cây chổi cùn này giả làm "lôi đình đáng" để chống chọi.

Hắn vừa thấy Thành Bất Ưu phóng kiếm đâm tới, liền đưa chổi cùn quét vào mặt lão.

Lệnh Hồ Xung chơi kiểu này thật là nguy hiểm! Nên biết rằng nếu là cây "lôi đình đáng" đúc bằng thép nguyên chất mà quét trúng mặt thì đối phương chẳng chết cũng bị trọng thương nhưng cái chổi xể thì có uy lực gì mà kiếm chế được đối phương? Mặt khác nội lực hắn hãy còn tầm thường. Những câu hắn nói một khi chân lực phát huy thì cỗ cây cũng thành lợi kiếm gì gì chẳng qua là buột miệng ba hoa. Cái chổi xể có quét trúng mặt Thành Bất Ưu chẳng nữa thì giỏi lắm chỉ gây nên mấy đường sứt da, chảy máu là cùng, phỏng có chi đáng ngại? Còn mũi kiếm của Thành Bất Ưu có thể xuyên qua ngực hắn. Có điều hắn chắc đối thủ là bậc tiền bối nổi danh, quyết không chịu để cái chổi xể quét phân gà và đất cát chạm vào mặt lão. Dù cho lão có đâm chết được cũng khó lòng rửa sạch cái nhục để chổi cùn quét vào mặt.

Quả nhiên mọi người vừa bật tiếng la hoảng. Thành Bất Ưu quay mặt đi né tránh đồng thời xoay kiếm chặt cây chổi.

Lệnh Hồ Xung hất chổi lên để tránh lưỡi kiếm.

Thế là Thành Bất Ưu bị đối phương mới ra một chiêu đã bức bách lão phải quay về tự cứu. Bất giác mặt lão nóng bừng. Lão biết đâu Lệnh Hồ Xung cầm chổi quét coi hơi hợt như không thực ra đó là một chiêu mà mười mấy vị trưởng lão Ma giáo đã mất rất nhiều thời giờ cùng tâm huyết mới sáng chế được.

Thành Bất Ưu lại tưởng Lệnh Hồ Xung múa chổi bừa bãi may mà phá giải được chiêu kiếm của mình nên tức giận vô cùng lão lại phóng chiêu thứ hai đâm tới. Lần này lão không theo thứ tự. Đây là chiêu thứ tư mà vừa rồi lão đã thi triển để đâm vào nách Nhạc Bất Quần.

Lệnh Hồ Xung né mình đi đưa chổi sang tay trái tựa hồ để tránh chiêu kiếm của Thành Bất Ưu. Nhưng cây chổi cùn lại phóng nhanh như chớp tới trước ngực lão.

Chổi dài kiếm ngắn, chổi phát ra sau mà đến trước.

Thanh trường kiếm của Thành Bất Ưu chưa kịp xoay chuyển thì mấy nan chổi bằng tre đã đâm tới trước ngực lão.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Trúng rồi!

Véo một tiếng! Thanh trường kiếm đã hót đứt đầu chổi rớt xuống.

Những tay cao thủ bàng quan ai cũng nhìn rõ Thành Bất Ưu bị thua chiêu này rồi. Giả tử Lệnh Hồ Xung sử cây "lôi đình đáng" bằng thép đúc hoặc cây "nguyệt nha san" hay bất cứ một loại khí giới nào có răng sắc chứ không phải cây chổi tre thì Thành Bất Ưu đã bị trọng thương trước ngực rồi.

Mặt khác nếu đối thủ là tay cao thủ hạng nhất thì lão đàn ông kiếm chịu thua chứ không tiếp tục đánh nữa. Nhưng Lệnh Hồ Xung chỉ vào hàng đệ tử mà lão bị bại dưới cây chổi của hắn thì còn đâu là thể diện?

Thành Bất Ưu không nghĩ ngợi gì nữa đâm veo veo luôn ba kiếm và toàn những tuyệt chiêu của phái Hoa Sơn.

Trong ba chiêu này thì hai chiêu đã khắc trên vách đá hậu động. Chỉ có một chiêu Lệnh Hồ Xung chưa thấy qua, nhưng từ khi hắn đã học "phá kiếm thức" trong "Độc cô cửu kiếm" thì bất cứ đối với cách phá kiếm nào, hắn đều có thể tự mình xoay sở được.

Lệnh Hồ Xung né tránh xong một chiêu của đối phương, liền thi triển cách dùng côn bông để giải phá kiếm pháp như đã khắc trên vách đá. Hắn dùng cán chổi làm côn bông gạt thanh trường kiếm của Thành Bất Ưu sang bên. Tiếp theo hắn giơ côn lên đâm thẳng vào mũi kiếm.

Giả tử trong tay hắn cầm cây côn sắt thì côn cứng mà kiếm mềm. Khi kinh lực hai bên đụng nhau, lập tức thanh trường kiếm phải gãy rời. Đây là một chiêu phá giải tuyệt diệu khiến cho người sử kiếm không còn đường giải cứu. Chẳng ngờ trong lúc nguy cấp, hắn sử đây lại là một cây gậy trúc. Gậy trúc mà gặp lưỡi kiếm bén thì đúng là thế như chẻ tre.

Roac một tiếng khẽ vang lên. Thanh trường kiếm đã đâm tọt vào trong cán chổi ngập đến tận chuôi.

Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Tay mặt hắn thuận thế phóng ra một chưởng đánh tạt ngang vào cán chổi. Lưỡi trường kiếm giắt trong chổi cũng bị văng đi theo.

Thành Bất Ưu vừa hổ thẹn vừa tức giận xoay chưởng đập đánh chát một tiếng trúng vào trước ngực Lệnh Hồ Xung.

Lão đã tu luyện mấy chục năm trời mà Lệnh Hồ Xung bất quá mới học hết mấy chiêu biến hóa. Còn về nội lực thì đối chọi với lão làm sao được? Người hắn ngã ngửa về phía sau, miệng phun máu tươi như suối.

Bất thành linh bóng người chuyển động. Hai tay hai chân Thành Bất Ưu bị người nhấc lên.

Bỗng nghe một tiếng rú rùng rợn! Máu tươi lênh láng đầy mặt đất, ruột gan tung tóe coi mà phát khiếp. Thân người Thành Bất Ưu bị xé thành bốn mảnh. Bốn quái nhân tướng mạo cực kỳ xấu xa, mỗi người cầm một tay hay một chân của Thành Bất Ưu.

Những quái nhân chính là Đào cốc tứ tiên đã xé xác Thành Bất Ưu. Biến diễn chớp nhoáng này khiến mọi người đều khùng khiếp đứng thộn mặt ra.

Nhạc Linh San coi thảm trạng máu thịt bấy nhầy. Mắt mũi tối sầm lại rồi ngất đi.

Biến cố xảy ra đột ngột quá chừng khiến cho bọn Nhạc Bất Quần, Phong Bất Bình đều là những tay đại cao thủ thấy nhiều hiểu rộng cũng không khỏi rùng rợn sùng sốt.

Trong khi Đào Cốc Tứ Tiên xé xác Thành Bất Ưu thì đồng thời quái nhân mặt xám tức Đào Căn Tiên và quái nhân mặt ngựa tức Đào Thực Tiên chạy đến bên Lệnh Hồ Xung, cấp hấn lên, chạy xuống núi một cách mau lẹ dị thường.

Nhạc Bất Quần và Phong Bất Bình đều phóng kiếm nhằm đâm vào sau lưng Đào Hoa Tiên và Đào Diệp Tiên.

Bỗng nghe hai tiếng "kịch, kịch". Hai thanh kiếm tựa hồ đâm vào gang thép. Tiếp theo là hai tiếng lách cách. Cả hai thanh kiếm liền gãy ngay khúc giữa.

Đào Cốc Tứ Tiên thi triển khinh công chạy như bay không ngoảnh cổ lại.

Nhạc Bất Quần và Phong Bất Bình lúc gãy trường kiếm đều cảm thấy cánh tay rung động và tưởng chừng thân thể đối phương không phải bằng xương bằng thịt thì trong lòng cực kỳ kinh hãi. Nhưng hai người tỉnh ngộ ngay, cho là hai quái nhân trong mình có mặc thép giáp hoặc đeo thiết bản hộ thân, nếu không thì chẳng tàu nào chống nổi với hai nhát kiếm của hai tay đại cao thủ.

Một tay hảo thủ khác phe kiếm tông phái Hoa Sơn là Cao Bất Hoạch phóng ra một mũi thủ tiến, và lão già râu xanh phái Tung Sơn Thang Anh Ngạc liệng ra một mũi phi trùy. Hai thứ ám khí này lao đi rất nhanh.

Bỗng nghe hai tiếng lách cách. Đào Cốc Nhị Tiên tuy bị trúng vào sau lưng mà chẳng tổn thương chút nào.

Chỉ trong chớp mắt, sáu quái nhân cùng Lệnh Hồ Xung đều mất hút.

Bọn Thang Anh Ngạc, Nhạc Bất Quần, Phong Bất Bình, Cao Bất Hoạch ngơ ngác nhìn nhau vì thấy Đào Cốc Lục Tiên khinh công mau lẹ vô cùng, dù có rượt theo cũng không kịp được.

Mọi người nhìn máu tươi lênh láng trên mặt đất và thân thể Thành Bất Ưu bị xé làm bốn mảnh thì vừa khiếp sợ vừa hổ thẹn. Hồi lâu Thang Anh Ngạc mới lên tiếng:

- Nhạc huynh! Nhạc huynh cũng không biết lai lịch sáu lão quái này ư?

Nhạc Bất Quần lắc đầu, đưa mắt để hỏi lại thì Thang Anh Ngạc và Phong Bất Bình đều lắc đầu.

Nhắc lại Lệnh Hồ Xung bị Thành Bất Ưu đánh cho một chưởng thành trọng thương rồi được Đào Cốc Nhị Tiên cấp đem đi.

Lúc xuống đến lưng chừng sườn núi hấn đã ngắt đi.

Sau hấn tỉnh lại thì thấy một bộ mặt đỏ và một bộ mặt ngựa đang chăm chú nhìn mình. Cả hai cùng lộ vẻ cực kỳ tha thiết.

Đào Hoa Tiên thấy Lệnh Hồ Xung mở bừng mắt thì cả mừng nói:

- Gã tỉnh lại rồi! Tỉnh lại rồi! thằng nhỏ này chết thế nào được.

Đào Thực Tiên nói:

- Dĩ nhiên là gã không chết được. Mới bị người ta đánh cho có một phát chưởng nhẹ nhẹ thì khi nào đã mất mạng.

Đào Hoa Tiên nói:

-Người nói coi bộ tâm thường quá. Phát chưởng đó mà đánh trúng người thì dĩ nhiên người không chết, nhưng đánh vào gã tiểu bối này thì gã chết thật không chừng.

Đào Thục Tiên nói:

- Rõ ràng gã còn sống đó mà sao người cứ nói là đánh chết gã?

Đào Hoa Tiên cãi:

- Ta có nhất định bảo gã chết đâu mà chỉ nói gã có thể chết được.

Đào Thục Tiên nói:

- Gã đã sống lại thì không thể nói là có thể chết được.

Đào Hoa Tiên nói:

- Cái gì đáng nói ta đã nói rồi, người còn muốn gì nữa?

Đào Thục Tiên nói:

- Ta chỉ chứng minh là mắt người nhìn không thật, có thể nói là người chẳng nhìn thấy gì hết.

Đào Hoa Tiên nói:

-Mắt người tinh biết gã quyết không chết mà sao vừa rồi người lại thở dài mặt buồn rười rượi?

Đào Thục Tiên nói:

- Một là ta thở dài không phải do ta lo gã chết mà ta băn khoăn về nỗi tiểu cô nương thấy gã ở trong tình trạng này tất cô lo lắng cho gã. Hai là từ thừa nhỏ ta sinh ra với bộ mặt ngựa. Mặt ngựa là cái mặt dài thườn thượt. Mặt dài thì không muốn cười đùa chút nữa.

Đào Hoa Tiên nói:

- Người đã biết nhất định gã không chết thì rồi ta bảo cho tiểu cô nương hay để cô khỏi lo. Tiểu cô nương không lo thì người còn lo cái gì?

Đào Thục Tiên đáp:

- Một là vì tuy ta bảo tiểu cô nương đừng lo, nhưng vị tất cô đã chịu nghe lời ta. Dù cô có nghe lời ta làm bộ thản nhiên mà thực ra cô vẫn băn khoăn trong dạ, như thế thì ta không lo sao được? Hai là thằng nhỏ này tuy không chết nhưng bị thương rất nặng, e rằng khó lòng khỏi được, nên tự nhiên ta chẳng yên tâm.

Lệnh Hồ Xung nghe hai anh em quái nhân cãi nhau hoài, tuy có vẻ buồn cười, nhưng hiển nhiên hai người rất quan tâm đến sự sống chết của hắn, nên lòng hắn không khỏi cảm kích. Hắn lại nghe cả hai lão nhắc đi nhắc lại tiểu cô nương lo lắng vì mình. Hắn đoán chắc vị tiểu cô nương đó là Nghi Lâm tiểu sư muội ở phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung liền tủm tỉm cười nói:

- Hai vị cứ yên tâm. Lệnh Hồ Xung này không chết đâu.

Đào Hoa Tiên nói:

- Người nghe đó. Gã bảo không chết đó, thế mà người vừa nói có khi gã chết được.

Đào Thục Tiên nói:

- Lúc ta nói câu đó thì gã chưa mở miệng nói được.

Đào Hoa Tiên nói:

- Gã đã mở mắt tráo trụng thì dĩ nhiên gã có thể mở miệng nói được. Còn ai không biết thế?

Lệnh Hồ Xung tự nghĩ: Nếu hai người còn tranh biện hoài thì chẳng biết bao giờ mới chấm dứt. Hắn liền nói:

- Chính ra thì tại hạ muốn chết lắm, nhưng thấy hai vị mong mỏi cho tại hạ đừng chết. Tại hạ nghĩ rằng Đào cốc lục tiên oai danh lừng lẫy đã muốn mình sống thì còn chết thế nào được?

Đào Hoa Tiên và Đào Thục Tiên nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy thì sướng như mở cờ trong bụng liền bảo nhau:

- Chúng ta đi nói cho các đại ca hay.

Hai người chạy đi một lúc bọn Đào Cốc Tiên bốn người đều tiến vào phòng. Cả sáu người thì nhau nói mỗi người một câu không bao giờ hết. Người thì khoe công lao mình, người thì khen Lệnh Hồ Xung không chết là hay. Có người lại lo cho thương thế Lệnh Hồ Xung. Việc cứu trợ khẩn cấp hơn, không rảnh để đi rửa hận với lão chó má phái Tung Sơn được. Nếu không thì họ phải đi xé xác kẻ thù ra bốn mảnh mới hả giận.

Lệnh Hồ Xung bị phát chương của Thành Bất Ưu, thương thế thiệt không phải tâm thường. Hắn cao hứng gắng gượng phấn khởi tinh thần cười nói với Đào cốc lục tiên mấy câu nhưng rồi lại ngắt đi. Những lúc mơ màng, hắn cảm thấy trong ngực nhộn nhạo, khí huyết toàn thân chạy ngược đường, nổi khó chịu không sao nói xiết được.

Hồi lâu thần trí tỉnh lại, hắn cảm thấy trong người nóng như một lò lửa thiêu. Hắn không nhịn được cất tiếng rên la.

Bỗng nghe có tiếng quát:

Đứng lên tiếng!

Lệnh Hồ Xung mở bừng mắt ra thì thấy trên bàn có đặt một ngọn đèn lửa đỏ như hạt đậu. Còn hắn thân thể lỏa lồ nằm dài dưới đất. Hai chân hai tay bị Đào cốc tứ tiên chia nhau nắm giữ. Còn hai người nữa thì một người đè bụng dưới, một người đưa tay ra đặt vào huyệt bách hội trên đỉnh đầu hắn.

Lệnh Hồ Xung cực kỳ kinh hãi. Hắn thấy một luồng nhiệt khí từ lòng bàn chân trái đưa lên qua chân trái, bụng, ngực rồi sang cánh tay phải xuống tới lòng bàn tay

phải. Một luồng nhiệt khí khác lại từ lòng bàn tay trái qua cánh tay trái vào trước ngực xuống bụng rồi xuống đến lòng bàn chân phải.

Hai luồng nhiệt khí giao thông quán quít lấy nhau khiến cho toàn thân nóng bỏng cực kỳ khó chịu, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Lệnh Hồ Xung biết là Đào cốc lục tiên đang phát huy nội công thượng thặng để trị thương cho mình thì trong lòng cảm kích vô cùng. Hắn ngấm ngấm vận nội công tâm pháp của phái Hoa Sơn do sư phụ truyền thụ cho để tăng cường luồng lực đạo. Không ngờ luồng nội lực của hắn vừa từ huyết đan điền bốc lên thì đột nhiên cảm thấy bụng dưới đau đớn kịch liệt, chẳng khác gì bị một lưỡi dao nhọn đâm vào. Hắn ọc lên một tiếng rồi phun máu tươi ra ồng ộc.

Đào cốc lục tiên đồng thanh la hoảng:

- Ngươi to rồi!

Đào Diệp Tiên xoay tay lại đánh một chưởng vào đầu Lệnh Hồ Xung khiến cho hắn phải chết giấc.

Từ đó Lệnh Hồ Xung mê man. Người hắn lúc nóng lúc lạnh. Hai luồng nhiệt khí vẫn chạy quanh trong bách thể tứ chi. Thỉnh thoảng lại có mấy luồng nhiệt khí phát ra xung đột. Những luồng nhiệt khí này càng phát huy lại càng khó chịu.

Trong ngày hôm đó, có lúc đầu óc hắn đột nhiên trở lại tỉnh táo.

Bỗng nghe thanh âm Đào Cấn Tiên cất lên:

- Các anh em coi! Mồ hôi gã ra được nhiều phải chăng là thủ pháp của ta? Luồng chân khí này từ huyết Dương Dao ra đến huyết Dương Quang trong người gã. Tụ trung vào huyết Phong thị, huyết Hoàn khuu rồi trở về Uyên Dịch là có thể trị được nội thương cho gã.

Đào Cấn Tiên nói:

- Người còn ba hoa cái gì? Nếu hôm trước không có thủ pháp của ta phát huy chân khí cho chạy vào các mạch "Túc quyết âm can kinh" thì thằng nhỏ này chết rồi còn đâu để bữa nay cho người chữa gã.

Đào Chi Tiên nói:

- Phải rồi! Có điều thủ pháp của đại ca tuy chữa được nội thương cho gã. Nhưng hai chân tê liệt không đi lại được thì cái đó chưa đủ. Cần phải thủ pháp của tiểu đệ mới xong. Nội thương thằng nhỏ này ở màng trái tim, cần phải đưa chân khí, cần phải đưa chân khí vào tam tiêu.

Đào Cấn Tiên tức giận hỏi:

- Người có chui vào mình gã không mà biết nội thương gã nhất định ở màng trái tim? Người chỉ bộ nói nhăng.

Ba người tiếp tục tranh chấp nhau hoài. Đào Diệp Tiên nói:

- Kiểu này thì dùng chân khí thúc đẩy Uyên dịch e rằng không ổn, trước hết phải trị "túc thiếu âm thận kinh" của gã là hơn.

Y không chờ mọi người có đồng ý hay không đã đưa tay ra ấn vào huyệt âm cốc ở đầu gối bên trái Lệnh Hồ Xung. Một luồng khí theo huyệt đạo chạy vào.

Đào Cán Tiên cả giận quát:

- Hừ! ngươi lại mâu thuẫn với ta rồi. Chúng ta thử coi ai nói đúng.

Đoạn hấn thúc đẩy nội lực tăng gia chân khí.

Lệnh Hồ Xung vừa nôn ọc lại vừa muốn thổ huyết. Hấn la thảm trong bụng:

- Hồng bát! Hồng bát! Sáu lão này có lòng hảo tâm muốn cứu mạng ta nhưng ý kiến bất đồng. Lão nào cũng theo phương pháp của mình đồng thời thi triển thủ pháp. Lệnh Hồ Xung này đến mặt vận mất rồi.

Hấn định lên tiếng kháng cự, bảo bọn lục tiên dừng lại nhưng khôn bề mở miệng.

Bỗng Đào Cán Tiên nói:

- Gã trúng chưởng bị thương ở trước ngực, dĩ nhiên phải lấy việc trị "Thủ thái dương phế kinh" làm gốc. Vậy ta thúc đẩy chân khí vào những huyệt Trung phủ, Xích trạch, Khổng tủy, Liệt khuyết, Thái uyên, Thiếu thương trong người gã là rất đúng.

Đào Cán Tiên nói:

- Đại ca! Về những môn khác tiểu đệ phục đại ca thật, còn về việc dùng chân khí trị thương thì nhất định đại ca phải thua tiểu đệ. Từ Thủ dương, Minh thái Dương kinh vào tay gã, tiểu đệ nhất quyết có thể đả thông những huyệt đạo Thương dương, Hợp cốc, Thủ tâm lý, Khúc trì, Nghinh hương....

Đào Chi Tiên nói xen vào :

- Lầm rồi! Lầm rồi! Thật lầm to lắm rồi.

Đào Cán Tiên tức giận hỏi:

- Ngươi còn biết chó gì mà nói? Ngươi bảo ta lầm to thì lầm ở chỗ nào?

Đào Cán Tiên lại lấy làm thích chí nói:

- Tam đệ tinh thông y lý, nên biết rõ ta làm đúng còn thuyết của nhị đệ là sai trật.

Đào Diệp Tiên cướp lời:

- Nhị ca cố nhiên là trật rồi, mà đại ca cũng không đúng. Các vị hãy coi kìa. Thằng lỏi này mắt trợn ngược, môi miệng mấp máy mà chẳng muốn nói ...

Lệnh Hồ Xung mắng thảm:

- Sao ta lại không muốn nói? Chỉ vì các ngươi thúc đẩy nội lực chân khí vào cho trong mình ta nhận nhạo, toàn thân ta đau như dằm, thì còn thốt nên lời thế nào được?

Bỗng nghe Đào Diệp Tiên lại nói tiếp:

- ... Thế là đầu óc gã mê man, tâm trí hồ đồ, vậy phải trị Dương minh thận kinh cho gã.

Lệnh Hồ Xung lại mắng thảm:

- Chính người mới đầu óc tối tăm, thần trí hồ đồ.

Đào Diệp Tiên vừa dứt lời, Lệnh Hồ Xung liền cảm thấy huyết Tứ bạch trong khoeo mắt đau nhói lên, cả huyết Địa thương ở ngoài miệng cũng tê nhức. Tiếp theo huyết Đại nghinh trên má, huyết Đâu duy trên đầu và các huyết ở hạ quan cũng đau đốn kịch liệt ngứa ngáy khó chịu. Da thịt trên mặt co quắp không ngừng.

Đào Chi Tiên nói:

- Người chữa đi chữa lại mà gã vẫn không nói được, ta xem chừng bệnh không ở đầu óc. E rằng đầu lưỡi gã cứng đờ, đó là chứng hư hàn bên trong, ta phải dùng nội lực để trị các huyết đạo ẩn bạch, Thái bạch, Công tôn, Thương khâu, Địa cơ. Nhưng... nhưng nếu chữa không khỏi, các vị cũng đừng trách tiểu đệ.

Đào Cán Tiên nói:

- Trị không khỏi tất người ta bị uổng mạng về tay người, thì không trách người sao được?

Đào Chi Tiên bản tính nhút nhát, liền hỏi:

- Sao lại trị không khỏi được? Nhị ca cũng cho là gã bị bệnh ở đầu lưỡi mà không trị Túc thái âm tỳ kinh, thì phỏng có khác gì thấy người chết mà không giải cứu?

Đào Cán Tiên đáp:

- Nếu trị bệnh không đúng đường, cũng nguy hiểm vô cùng.

Đào Hoa Tiên nói:

- Chữa lầm là hỏng bét mà chữa không khỏi cũng là hỏng bét. Gã tiểu tử này mà bị ngoại thương thì chẳng có quan hệ, nhưng chúng ta chữa tổn không biết bao nhiêu thì giờ và hơi sức, thủy chung vẫn chẳng ăn thua gì. Tiểu đệ chắc gã bị tâm bệnh, cách trị phải đi từ "Thủ thiếu dương tâm kinh" và bốn huyết đạo Thiếu hải, Thông lý, Thần môn và Thiếu xung là những chỗ quan hệ.

Thanh Thành nói:

- Hôm qua người bảo trị Tục thiếu âm thận kinh cho gã, nay người lại nói chữa Thủ thiếu dương tâm kinh. Huyết thiếu dương là chỗ khí dương bắt đầu thịnh vượng, còn thiếu âm là nơi khí âm vừa nảy nở. Một đằng là âm, một đằng là dương, hai bề tương phản nhau, biết đằng nào trúng?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Âm sinh ra dương. Đó là hai mặt của một vật. Hợp lại là một, phân ra thì thành hai, khác nào Thái cực sinh ra Lưỡng nghi, Lưỡng nghi hợp lại thành thái cực. Xem thế thì đủ biết có lúc một chia ra làm hai, có khi hai hợp thành một. Thiếu dương và Thiếu âm nương tựa lẫn nhau cũng như mặt trong mặt ngoài vậy. Ta chẳng thể lý luận một chiều.

Lệnh Hồ Xung la thảm:

- Các người chỉ cãi chầy cãi cối, lý thuyết hoang đường, đem tính mạng ta ra làm trò đùa.

© [HQD](#)